

sede Hjertet ud af Leje og føjede en pinefuld Aandenød til de øvrige Lidelser. Hun fik herefter mere Ro, men Legemets sidste Modstandskraft var brudt. Johannes Gaardbo havde forinden berettet hende. Hun laa nu mest stille hen med lukkede Øjne og havde ikke længer Kræfter til at klage sig.

Jytte tog om Eftermiddagen hjem for at udhvile sig nogle Timer. Hun havde siddet hele Dagen ved Moderns Seng og vilde ogsaa vaage der om Natten sammen med Sygeplejersken. Da Karsten ved sædvanlig Tid kom hjem fra Atelieret, sad hun i en af de store Stole foran Kakkelovnen, hvor der var tændt op, fordi hun frøs.

„Du sidder i Mørke?“ sagde han.

„Ja, men du kan godt tænde.“

„Ikke for min Skyld,“ svarede Karsten, der havde sine Grunde til at foretrække den dunkle Belysning. „Her er netop saa hyggeligt. — Hvordan staar det til i Dronningens Tværgade? Blev din Mor saa tappet?“

„Ja.“

Netop som de skulde sætte sig tilbords, blev Karsten kaldt til Telefonen. Hans ensformige „Ja“ og „Nej“ gav ingen Oplysning om, hvem han talte med, og Jytte vilde ikke spørge. Men Karsten var kendelig nervøs under Maaltidet, og bagefter, da de sad ved Kaffen i Dagligstuen, kom han pludselig i Tanker om, at han skulde have et Møde med Bjerreby i Anledning af sit Billede og maatte gaa straks.

Det var Jytte altfor paafaldende. Saasnart hun havde hørt ham lukke Entredøren, stod hun i al Hast op, slog